

органами державної влади та їх посадовими особами, а також на їх відновлення всіма не забороненими законом способами.

Реалізація конституційного обов'язку - захищати права і свободи людини і громадянина вимагає визнання самої держави суб'єктом правозахисної діяльності. Правозахисна діяльність держави здійснюється органами, правозахисний потенціал яких залежить від їх конституційно-правового статусу. Від їх діяльності залежить змістовне наповнення правозахисної функції держави.

Список використаних джерел

1. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Суд та інші правоохоронні органи. Правоохоронна діяльність: закони і коментарі: навч. посіб. 2-е вид, випр. і доп. Київ: Атіка, 2010. С.22.
2. Скаун О. Ф. Теория государства и права: учеб. Харьков: Консум; Ун-т внутр.дел, 2011. С. 206.

*Кулагіна-Стадніченко Ганна Михайлівна,
кандидат філософських наук,
старший науковий співробітник,
відділення релігієзнавства,
Інститут філософії імені Г. С. Сковороди,
Національна академія наук України*

АВТЕНТИЧНА ІНДИВІДУАЛЬНА РЕЛІГІЙНІСТЬ ПРАВОСЛАВНОГО ВІРУЮЧОГО У КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНО- ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Реалії сьогодення вимагають від релігієзнавства практичного самовизначення у сучасних історико-філософських координатах, врахування численних поворотів суспільно-історичних процесів, формування нових вимірів вивчення релігійних феноменів, зокрема – індивідуальної релігійності православного віруючого.

Звернення до аналізу автентичної індивідуальної релігійності ґрунтується на низці чинників, що, у свою чергу, пов'язані з кризою універсалістсько-раціоналістичних парадигм наукових уявлень, внаслідок чого надто актуалізується питання про способи репрезентації свідомістю православного віруючого природної й соціокультурної реальностей.

Загалом, дефініція «автентична релігійність» православного віруючого дотепер сприймається як деякий абстрактний конструкт, що потребує свого детальнішого тлумачення.

Найчастіше, автентичність корелює з унікальністю, що передбачає чітку релігійну ідентичність православного віруючого, хоч і не зводиться до останньої, передбачає специфічний життєвий шлях з акцентуацією на православних смисложиттєвих цінностях, реалізується через православну традицію, є розкриттям, самоактуалізацією творчого потенціалу православного віруючого через і завдяки виявам індивідуальної релігійності, декларує

відповідну життєву позицію, а відтак важливу роль тут відводиться релігійним емоціям, що формують світоглядний вибір православного віруючого.

На сьогоднішньому етапі функціонування православ'я у нашій країні релігійні емоції православного віруючого формуються не лише богословською доктриною, а й надто онтологізуються. Це означає, що на емоційний стан віруючого впливає не лише православна апологетика, а й суспільно-історична, політична, соціальна ситуація загалом. Окрім того, православ'я загалом, як релігійна система, не позбавлене впливу політичних процесів та, частіше за все, виступає адептом ідеологічної лінії тієї держави, до якої належить за визначенням. Йдеться про феномен національних православних церков, оскільки кожна православна Церква певним чином відображає національні (ментальні) традиції конкретної держави, а відтак, не лише специфічно самовисловлюється через обрядово-культову форму, а й формує світогляд своїх вірних узалежнено від історико-політичних умов співіснування релігії та держави. Тут можемо казати про релігійно-світоглядний синкретизм, що відображається на рівні богословських дефініцій та, зокрема, надто впливає на автентичність індивідуальної релігійності православного віруючого.

Поняття автентичності (з давньогрецької тлумачиться як «справжній», природній) передбачає розгляд індивідуальної релігійності православного віруючого з огляду на її вірогідність, тобто доказовість, відповідність першоджерелам щодо особливостей походження та змістовного наповнення. Термін «автентичність» зав'язаний на ідеї наявності оригіналу, або ж чогось дотичного до нього, а застосування поняття вказує на реальний, дійсний відповідник явища певному контексту. Слід враховувати й те, що Мартін Хайдеггер, який запровадив автентичність до екзистенційного словника, використовував її на означення потенційної можливості індивіда до виявлення людської сутності на відміну від вірності власній унікальній внутрішній природі.

Водночас, автентичність індивідуальної релігійності православного віруючого може також осмислюватись як етичне явище, з позиції норм добродійності, що з необхідністю передбачає наслідування релігійним приписам. Відтак, дослідник постає перед дилемою вписування цієї чесноти до особистісного чи-то соціального контекстів.

Увага до питання автентичної індивідуальної релігійності православного віруючого обумовлена й проблемою збереження оригінального контексту її становлення, оскільки справедливо вважається, що автентичне виконання, за означенням, перевищує симулякри, підробки, наслідування, які можуть ототожнюватись із справжнім. Автентична індивідуальна релігійність вказує на оптимальний спосіб життя православного віруючого, якому властиві цілісність, інтенсивність, ясність, узгодженість, чесність у виявах релігійної віри, визначеність релігійної свідомості «етикою добродійності» [2, с. 66 - 72].

Концепція автентичної індивідуальної релігійності православного віруючого передбачає «буттєвий» контекст, а відтак вимагає осмислення буття православним індивідом як особистісного утворення. Тут індивідуальна релігійність православного віруючого розглядається відповідно до структури його особистісних смислів. Принагідно зазначимо, що особистісний смисл не є

перенесеним до свідомості православного віруючого дублікатом певної події, що відбувається у зовнішньому середовищі, а виступає наслідком «зустрічі» трьох чинників: 1) релігійних потреб православного віруючого; 2) події, що набуває особистісної значущості і рефлексується через норми православного віровчення; 3) релігійно обумовлений спосіб діяльності православного віруючого, через який засвоюється, «опредмечується» зовнішня подія.

Отже, незважаючи на загальноживаність та затребуваність терміну «автентичність» сучасним релігієзнавством, філософською антропологією, філософією культури, релігійною психологією, існує різноманіття підходів, шкіл, інтерпретацій у його осмисленні. Разом із тим, з огляду на предмет нашого дослідження та його «буттєвий» зріз, можна виокремити важливу особливість цього феномену. Так, автентична індивідуальна релігійність православного віруючого характеризує єдність, сполуку, відповідність релігійного світогляду та соціального існування, релігійних мотивів, інтересів та соціальних норм, домінуючих тенденцій релігійного віровчення у вигляді релігійних переконань суб'єкта віри та суспільної свідомості.

Список використаних джерел

1. Войнівська О. О. Психологічні особливості особистісної релігійності: автореф. дис... на здобуття ступеню канд. психол. наук. Одеса, 2007. С.8.
2. Гиньон Ч. Аутентичность = С. Guignon. Authenticity / пер. Кочнев Р. Л. // Научный вестник. Серия «Общество. История. Современность», № 1. Омск, 2018. С. 66 – 72.

*Мельникова Марина Віталіївна,
доктор економічних наук, доцент,
провідний науковий співробітник
відділу економіко-правових проблем містознавства,
Інститут економіко-правових досліджень НАН України*

БЮДЖЕТ УЧАСТІ МІСТА В КОНТЕКСТІ ВИРІШЕННЯ ЗАВДАНЬ СОЦІОГУМАНІТАРНОГО РОЗВИТКУ

У даний час основні завдання соціогуманітарної політики України спрямовані на підвищення якості життя населення та передбачають забезпечення зайнятості, збільшення рівня реальних доходів працюючих, захист малозабезпечених та непрацевдатних осіб, правове регулювання відносин у соціальній сфері, зниження соціальної напруженості, стимулювання соціального партнерства, підвищення прозорості та публічності реалізації соціальних програм та проектів на державному та місцевому рівні шляхом залучення громадськості. Однією з форм залучення громадськості в процес розробки соціальних проектів та прийняття рішень щодо їх фінансування виступають бюджети участі (партиципаторні бюджети), які в останні три-чотири роки отримали розповсюдження у обласних центрах та великих містах України. Тому, як будь-який новий інструмент залучення та використання коштів місцевого